

Kuigi ta silmad on kinni seotud, näeks ta justkui kõike. Kõike, mis toimub vaikusel.

Ettevalmistusi.

On hämmastavalt vaikne. Suveöö lõhn. Ei midagi muud. Ei mingeid merelinde, sääski ega öökulle, üleüldse mitte mingeid loodushäáli.

Ei vähimatki kraapsu toolijalgade all olevast liivast. Ei millestki toolijalgade alt.

Ta on nii noor. Tal pole ees ootavast õiget ettekujutustki. Aga ta on saanud ajakava. Ta teab, et kõik on tema enda heaolu nimel.

See saab olema valus.

Aga asi on seda väärt.

Nad ütlesid talle: asi on seda väärt.

Ta on nii väikene, aga mõtiskleb ometi reetmise üle. Mis asi reetmine üldse on, kas reetmisel on omad nüansid? Kas pole see siin mitte kõige hullem reetmine, mida võib endale ette kujutada?

Ta arvab nägevat läbi silmasideme rannaäärt. Kus nad pilluvad üksteist liivaga, hüppavad vette, kraabivad põhjas käsi ja põlvi, ronivad üles mööda kaljusid, mis on libedad kui seep, lasevad nagu liumäest alla, saavad tagumikule haiget, ujuvad vee all, jahtides värvikirevaid kive.

Suveöö on kummaliselt vaikne.

Kuni ta kuuleb nõrka vaevukuuldavat põrinat. Võib-olla teeb seda mingi mootor? Siis kaob see taas.

Ta arvab, et väljas on pime. Peaks olema pime. Nad peaksid just praegu viibima nendes tumedates tundides, kus päikeseketas vajub horisondi taha tundmatusse. Ometi pole tal aimugi.

Tal pole tööpoolest õrna aimugi.

Kuid miski kasvab ta sees. See on kontrollimatu.

Kaks asja kasvavad ühel ja samal ajal.

Üks on hirm. Ta teab, et kõik siin tehakse tema enda heaolu nimel, kuid ta ei taha, et see haiget teeks. Ta ei taha valu järel oodata.

Ta vihkab seda, mis hakkab juhtuma juuliöö lähimate minutite jooksul.

Just sellest sünnibki teine asi, mis just praegu kasvab tema sees. See on viha. Viha reetmise pärast. Kuigi ta on nii väike, teab ta ometi, et viha ei lahku temast enam kunagi.

Ja see on viha, mis põletab silmasidemesse augu ja ta nagu näeks kõike.

Ta näeb liivaranda, mis ulatub vaikse veeni, ta näeb kaljusid ninakalt merest välja ulatumas, ta näeb metsaserva, mille hambuline siluett nagu saeks teispool vett vaatevälja pooleks.

Kõik, mida ta ei näe, põletab viha tema sarvestadele kinni.

Siis kuuleb ta äkitselt liiva sees mingit kraapimist. Väga selgelt.

Keegi tahaks justkui teisest ajast siia olevikku tungida.

Laupäev, 4. märts

Tundub, nagu imetaks kogu tema teadvus läbi mingi ajaaugu ära ja see asenduks puhta valuga.

Selle hullumeelse valu kaudu püüdis ta õiget sõna välja mõelda. Sõnad rahustavad. Sõnad peaksid rahustama. Sõnad *peavad* rahustama.

Aeglus, millega käed ikka veel sõnatule lähenesid, avas võimaluse õige väljendi leidmiseks. Üritada välja pigistada neid hõõguvate närvirakkude vahelisi signaale.

Võimlemine. Akrobaatika kahe horisontaalse käsipuust vahel. Aga neid ei nimetata käsipuudeks. Ja mis selle harjutuse nimetus oli?

Ta ju taipas, et üritas tähelepanu kõrvale juhtida. Et see oli kõrvalehüüv liigutus. Et valu teda kätte ei saaks ja tegelikku liigutust võimatuks ei teeks.

Naiste võimlemine? Meeste? Tegevus tundus mehelik. Milliseid meeste harjutusi leidis? Vabaharjutus, muidugi. Siis hobune, rõngad. Hüpe? Kas oli hüpe ka? Aga see käsipuudega asjandus, mis selle nimi oli? Kang?

Jah, kang. Tõepoolest. Ja esimene valuvaba hetk paljude kuude jooksul tekkis, kui ta nägi enda ees sõna.

Rööbaspuid.

Käed, mis olid teda püsti hoidnud, lasksid ta haarest lahti täpselt sel hetkel, kui ta sai kinni mõlemast käsipuust, mis meenusid rööbaspuid. Need näisid olevat lõputud.

Rööbaspuude vahelt ilmus välja nägu, vaid mõne sentimeetri kaugusel. Huuled naise näos liikusid selliselt, nagu hüüaksid need midagi ergutavat. Kuid ta ei kuulnud midagi, suu oli täiesti tumm. Tema tunnetuskeskuses polnud ruumi helile. Kõik kohad oli enda alla haaranud valu.

Siiski astus ta esimese sammu. Esimese oma sammu. Ta rippus rööbaspuudel ja võitles veel natuke edasi. Valu muutus keha jaoks liiga suureks, see näis läbi naha välja nirisevat ja teda ümbritsevat nagu särisev aura. Sellest hoolimata tegi ta veel ühe sammu.

Ja veel ühe.

Ta vahtis metsiku näoga naist, kes rööbaspuude vahel tahapoole liikus, ja see maaniline jõllitamine ise oleks justkui aura sisse augu puuritud ja heli sisse lasknud. Ta kuulis ennast möirgavat midagi, mis sulas kokku pisaratega ja pritsis naisele näkku.

Naine astus kiirelt sammu lähemale ja võttis ta ülakehast kinni. Vaid mõne sentimeetri kaugusel tema näost, ütles ta:

„Ära nüüd alla anna, Desiré, sa oled peaaegu poole peale jõudnud.“

Mingil moel õnnestus tal see valgesse riietatud keha endast eemale lükata ja ta sisistas:

„Ära kutsu mind Desiréks.“

Siis tegi ta järgmise sammu.

*

Molly Blom vaatas ringi tänavalõigul, mis suundus Åsögatani punaste majakeste poole. Talv oli peaaegu üle elatud, oli külm ja kõle laupäev märtsi alguses ning mõne minuti pärast mitmekordistus tema elutahe. Kui ta Stockholmi Södermalmi linnajaos Ploggatani tänaval välisuksest sisse astus, imestas ta selle üle, kuidas kõik niimoodi oli läinud. Ta polnud oma eelneva elu jooksul mitte sekunditki mõelnud sellise elu peale – ja nüüd oli see kogu tema elu.

Mis oli saanud tema unistustest?

Ta astus kaks trepiastet korraga ja silme ette kerkis kadunud maailm. CrossFit, naiste enesekaitse, veri, higi ja pisarad. Kui ta astus viimasele trepiastmele, haihtus see maailm ja asendus sellega siin, hallima ja külmemaga. Kuid varsti löi see särama.

Ta helistas uksekella. Mees, kes ukse avas, ei näinud päris särav välja. Veel vähem väljapuhanud. Laps, kes tema rinnal kandekotis istus, norskas seda valjemini.

„Talle meeldib vesi,“ ütles mees pomisedes.

„Sinu jutust pole võimalik aru saada,“ vastas Molly Blom.

Sam Berger sirutas selga ja seletas täpsemalt, samal ajal kui selgroog ikka veel naksus:

„Ma olen terve öö lasknud veel kraanist voolata. See on ainus viis, kuidas ta magama saada. Raiskamine on selle kohta veel vähe öeldud.“

„Minuga magab ta küll alati hästi,“ valetas Blom.

„Siis peaksime me võib-olla koos elama?“ ütles Berger ja urgitses nende umbes pooleaastase tütre Myrina kõhukotist välja.

Blom võttis tütre enda kätte ja tundis, kuidas ta särama löi. Sisemine valgus süttis ja kiirgas väljapoole.

„Ära aja jama,“ ütles ta, kuigi leebelt. „Las ma mõtlen asjad selgeks.“

„Esiteks kadusid sa jäljetult ja mõtlesid üheksa kuud,“ ütles Berger. „Nüüd oled sa peaaegu sama kaua veel mõelnud. On ikka mõtlemine.“

Berger pani kõhukoti ära kotti, mis rippus esikunurgas seisva lapsevankri küljes. Molly pani magava Myrina õrnalt vankrisse. Berger astus sammu Blomi suunas, võttis ettevaatlikult tema käsi-varrest kinni, vaatas talle sügavalt silma ja lausus:

„Meil on ühine laps, Molly, me sobime hästi kokku. Me töötame enamjaolt iga päev koos. Miks see ei võiks midagi enamat olla?“

Esimest korda ei löönud Molly silmi maha.

„Sa tead, mis juhtus,“ ütles ta.

Berger lasi ta aeglaselt lahti. Ohkas sügavalt. Ütles:

„Sel polnud meiega mingit pistmist. Me peaks ju lõpuks ...“

„See oli märk,“ ütles Blom. „Ma üritan sellest siiaaani üle saada. Sa pead mulle rohkem aega andma.“

„Süüdlased kadusid nagu vits vette, Molly,“ ütles Berger ja võttis jälle ta käe. „Ühtki juhtlõnga pole.“

Molly puuris teda pilguga, löi täie jõuga tema käe eemale ja röökis:

„Me leidsime, kurat võtaks, Deeri mahasaetud vasaku jala voodist, kui kavatsesime seksima hakata.“

Tema sõnade kaja sulas ühte üles ärganud Myrina viginaga ning saatis neid lifti ja alla läbi liftišahti.

Sam Berger vaatas neile pikalt järele.

*

Rööbaspuud ei tundunud enam lõpmatusse ulatuvat. Isegi kui tema valgelt hõõguv vaateväli keeras ja kõverdas neid, olid nad nüüd vaevalt meetripikkused. Valu oli kirjeldamatu. See pussitas teda, see röökis tema kuulmekäikudes, lõhnas väävlü järele, selle keevitusleek põletas tema silmakoopaid seestpoolt. Siiski tegi ta veel ühe sammu.

Ta üritas veel ühe sammu teha, kuid oli tunne, nagu üritaks ta kõndida kahel paranemata kõndil, põrand surus ja hõõrus otse vastu paljaid närve, vastu liha ja luud.

Ta kukkus.

Ta oli kindel, et ta kukkus.

Aga ta hoopis hõljus vabalt rööbaspuude vahel.

Teda hoiti kinni – kindlalt, stabiilselt – ja tõsteti üles, sunniti uuesti puudest haarama. Läbi pisarate nägi ta suud naisenäos liikumas. Ta ei kuulnud midagi. Selle asemel ta ulgus:

„Ma ei suuda enam. See on nii valus.“

Tumedad silmad vaatasid teda. Siis kõlas hääl:

„Aga anna siis alla, kurat võtku, ja vaata, kui palju parem on.“

See, mis teda nüüd rööbaspuude vahel edasi liikuma pani, oli viha, peaaegu vihkamine. See häbistav nägu oli kui pettekujutus

ta ees, kui ta jõudis järele, libises see eest ja oli jälle haardeulatusest väljas.

Läbi naisenäo hakkas paistma markantsete slaavilike näojoontega mehenägu R-tähe kujulise armiga põsel. Ta tahtis selleni jõuda. Ta tahtis tappa.

Ta liikus teosammul edasi. Iga millimeeter sähvatas valust. Ta oli peaaegu kohal, kui naisehäääl läbi mehe näo tungis ja karjus:
„Üksainus samm veel. Tule, Deer!“

3

Pühapäev, 5. märts

Märtsikoidik levib üle lumelaiguliste karide; need ulatuvad välja veepinnast, mille peal ujuvad ringi veel mõned üksikud jääpangad. Mõned jäätükid on nii siledad, et peegeldavad esimesi hommikusi päikesekiiri ning saadavad need ebaühtlase kimbuna läbi panooramakna hämarasse ruumi sisse.

Arvestades ruumi seisundit, oleks pidanud aeg aknaruudud purustama, aga kõik on terved, kuigi see oli kaugelt kõige hullem talvekülm. Siin sees on külm ja kõle, tolmune, vaid paar pinki ümber madala pikliku laua, millel lebab suletud märkmik.

Kõik puhkab selles tärkavas koidikus. Kõik on rahulik.

Kuni välisuku lahti paiskub.

Mees, kes sisse vaarub, on üsna noor, musta värvi riietes, tumehall müts kõrvadele tõmmatud. Ta väriseb külmast, läheb keset tuba seisva radiaatori juurde ja keerab selle põhja. Siis kõnnib ta laua juurde ja klopib mõne korra kätega vastu keha, et sooja saada. Temast tulevad pritsmed.

Temast tulevad verepritsmed.

Temast tilgub verd.

Ta viskab jahinoa lauale ja vajub ühele pingile istuma. Koiduvalgus on endiselt liiga nõrk, et lugeda näeks, kuid mitte liiga nõrk, et näha, kuidas sellele sini-roheruudulisele laudlinale, mis näib selles ruumis kõige uuem asi, lisandub järjest rohkem tumepunaseid plekke.

Noor mees oleks tahtnud tahapoole nõjatuda, tõmmata veidi

hinge pärast öiseid vaevu, kuid pinkidel pole seljatuge. Ja võib-olla on hea, et ta ei saa nõjatuda ja uinuda. Ta peab ärkvel olema. Kõigest hoolimata. Lisaks on külm nii sügavale kehasse pugunud, et ta võib surnuks külmuda.

Siiski õnnestub tal puhata ja hetkeks imestada.

See on alanud.

Nagu väljastpoolt oma keha näeb ta, kuidas nuga tõuseb. Nagu oleks sel oma elu, jätkab lihtsalt löömist. Kui nägu on lõpuks hävitatud, liigub nuga edasi kehani, rinnani, lõpuks jälle näo juurde tagasi. See pole järelemõtlematu tegu, ta loeb kuni kaheksateistkümmeni. Siis ta lõpetab.

Nii kummaline, et tõesti oli võimalik alustada. Lõpp on olemas, loogiline lõpp, lihtsalt algus tundus ebakindel. Aga enam mitte. Nüüd liigub ta loogilise lõpp-punktini.

Ta jälgib seda paksu verd, mis pikkade tilkadena venib noateralt riideni ja imendub selle kiududesse.

Ebaloomulik veri.

Tülgastus.

Ta istub täiesti vaikselt ja näeb, kuidas tema peegelpilt hajub samas taktis – koiduvalguse kasvuga. Ta nagu haihtuks, kerkiks loodusse, saaks osaks rannast, pole enam indiviid, pigem tühjus ise. Vahetult enne haihtumist tabab teda tema enda ilmutus. Noor, värske, elujõuline – mees, kes võiks elada igavesti.

Nagu välimus võib petta.

Siis kummardub ta ette vana märkmiku poole. Veriste kätega teeb ta selle suvalisest kohast lahti ja loeb pedantset käekirja:

„... seda peab tegema ilma tuimastuseta. Lõige on ilus, kerge, puhas. Nahkrihmad peavad vastu hoolimata kätes ja jalgades tekkivast jõust. Kõrvatropid on parimad, mida turul on pakkuda; kui ma skalpelli käest panen, ei ole isegi murdosa röögatusest välja paiskunud ...“

Noor mees tõstab pilgu märkmikult. Koit on akna taga veel heledamaks muutunud. Ta kuuleb, kuidas jää liigub, jäätükid loksuvad üksteise vastu. Ebamaine heli. Aga ta on seal.

Jäälagunemises.

Ta tähistab seda, et märkmiku leidmisest on möödunud aasta. Siis jõudis ta otsusele. Ta tähistab seda väga erilisel moel.

Ta pole märkmikku enam ammu avanud, ometi teab ta selle sisu peaaegu peast. Esimesed sõnad täidavad kõik ta ootused. Ta mõtleb seoste, kulutuste, piiritule ohjeldamatusele. Ta loeb edasi:

„... suruda käsi sisikonda sisse, nende täpselt läbi lõigatud naha-, lihas- ja sidekoekihtide vahele, on eriliselt meeltülendav. Nagu puudutaks alateadvust, sobraks ringi kõiges selles, mida inimkond tahab peita. Niimoodi ise täiuslikku organit käes hoida on lausa ülev tunne. Sellel on vähemalt seitsekümmend aastat kindlat eluiga veel ees ...“

Ta peaaegu nagu kuuleks seda monotoonset häält, eristaks iga väikest omapärast rõhku. Ta tüdineb sellest, suudab selle suure vaevaga vaigistada.

Noor mees jälgib oma kätt. Ootab. Käsi on ootamatult liikumatu. Nagu surm ise oleks selle liikumatuks muutnud. Nagu oleks noahoopide vägivaldsus blokeerinud närvirakkude labürindid.

Kuid siis see algab. Värin.

Nüüd tunneb ta oma elu ära.

Ta vaatab taamale aknast välja. Veepiir puhkab talvevalguses. Selgejooneline rannajoon, karid veest välja ulatumas, metsaserv teisel pool lahte. *Seal* see juhtus.

Seal see juhtus.

Vabrikus.

Veri tema vasemal käel pole veel täielikult kuivanud. Kui rappumine pihta hakkab, lendavad viimased venivad pritsmed käe pealt üle laua. Ta surub käe vastu märkmikku, teab, et kirjutatud on ainult parempoolsele lehele, jätab laiali määratud sõrmejälgi kõikidele vasakpoolsetele lehekülgedele, mida puudutab, keerab lehti, läheb tagasi algusse.

Kõige algusse.

Ta loeb sissejuhatust:

„Sellest ajast alates, kui inimesed kahele jalale tõusid, alates sellest, kui tekkis inimlik teadvus, alates sellest, kui ilmavalgust nägi abstraktne mõtlemine, oleme unistanud, et saaksime edasi elada. Unistus igavesest elust on ühel või teisel moel olnud osa igast religioonist, igast müüdist, igast legendist maailma ajaloos. Sel sekulariseerunud ajastul on see unistus lahkunud laialivalgustavast müüdimaaailmast, lahkunud paradiisist, lahkunud põrgust ja puhastustulest teel siia. See unistus on siin ja praegu. Selles elus. Ja see pole enam unistus. Me oleme liiga kaua leppinud sellega, et me peame surema.“

Pretensioonikas hääletoon paneb noore mehe üdini värisema. Aga häääl on nüüd vaikinud.

Vasak käsi väriseb endiselt. Kui ta märkmiku sulgeb, jääb kaanele selge käejälg.

Ta haarab noa, surub rusika kõvasti selle ümber, näib, et surub vere noapeast endast välja. Ja pikkamööda jääb nuga seisma. Värin annab järele. Kõik on tahtejõu küsimus.

Tal on nüüd see tahe olemas.

Ta on alles alustamas.

Kõik peab kaduma.

Leht peab taas valgeks saama.

Ilma tõusmata libiseb ta mööda pinki madala laua otsa poole. Nuga käes, tõstab ta üles ühe laudlina nurga.

Hoolimata laudlinast on klaaspind udune, nagu eritaks seda miski. Aeglaselt pühib noor mees udu ära.

Ja vaatab otsa naisenäole.

Naine on väga ilus.

4

Reede, 5. mai

Taksojuht pööras kõrvale ja küsis:

„Olete ikka kindel, et me oleme õigel teel?“

Mainitud tee muutus üha kitsamaks, ettevaatlikult rohetav kevadine mets näis järjest lähemale tulevat. Lisaks vihjas kahvatu taevas lähenevale hämarusele.

Ta polnud kindel, kas ta saaks puhta südamega selle reisija keset pärapõrgut auto pealt maha lasta. Ta oli ju ikkagi tema ratastooli pagasiruumi vinnanud.

Pruuni paažisoenguga reisija noogutas lühidalt. Tema pilk uitas lookleval teel edasi. Tal olid süles kargud ja ta nägi välja väga keskendunud. Mitte murelik, lihtsalt asjalik.

Mets muutus hõredamaks. Taksojuht märkas paari autot tee lõpus seismas. Nende taga algas taas mets. Kuskil polnud jälgegi elutegevusest.

Ta sõitis autode juurde ja jäi seisma. Reisija avas kõrvalukse. Taksojuht kõndis ümber auto, et teda välja aidata. Naine tegi käega tõrjuva liigutuse ja tõusis aeglaselt karkude abil püsti. Ei tundunud, nagu oleks ta neid väga palju kasutanud.

Taksojuht ulatas tema poole käed, justkui pakuks tuge. Naine raputas kangekaelselt pead ja hakkas liikuma teest kaugemale metsatuka suunas, leidis teeraja ja komberdas taarudes puutüvede vahele.

„Ma ootan siin,“ hüüdis taksojuht. „Teil on tellitud tagasisõit ka. Kuigi kas te tõesti ...?“

Reisija põikas jämeda kuuse taha, toetas ühe karkudest oma keha vastu, sai hetkeks kinni peaaegu täielikult samblaga kattunud harukarbist ühe puutüve peal, tõmbas vastikustundega käe ära ja võttis taas mõlemad kargud kätte. Ta vajus ettepoole nende kohale, hingas raskelt. Valu oli muutunud osaks tema olemusest. Nii pikalt oli ta kõndinud ainult taastusravis – ajendatuna vihast, mis oli vihkamise piiril – ja siis tervishoiutöötajate valvsa pilgu all.

Aga tal oli seda vaja. Tal oli seda nii väga vaja.

Ta pidi taas politseinikuks saama.

Desiré Rosenkvist oli kriminaalkomissar, kuid tema tööülesanded olid hetkel praktikandi omad. Ta oli vaid ühe lühikese kuu töö tagasi olnud ja muidugi sai ta aru, et peab jääma paberitöö peale. Kuid see ei tähendanud ometi, et ta oli sunnitud oma elu paberite sortimisele pühendama.

Ta polnud väga pikka aega tundnud end kui Deer.

Mitte pärast seda, kui tema sääred olid maha raiutud.

Kahel erineval korral ühe ööpäeva jooksul.

Mõlemad olid heas seisus tagasi saadud, mõlemad said tagasi opereeritud vaid mõnetunnise vahega. Kuid need olid keerulised protseduurid, ette oli tulnud komplikatsioone.

Umbes pool aastat oli olnud täis valu. Ja võitlust, tagasilööke. Uusi operatsioone, ebaõnnestunud taastusravi, infektsioone, vihapurskeid, valuvaigisteid, mille mõjul ta oli täielikult pilves või millel polnud, vastupidi, üldse mingit mõju. Tal oli olnud päevi, mil ta lihtsalt karjus. *Terved* päevad.

Ta oli vajunud masendusse ja hakanud valmistuma eelpensioonile minekuks, kui tema terapeut talle röökis: „Aga anna siis alla, kurat võtku, ja vaata, kui palju parem on!“

Peamiselt seetõttu, et ta oli nii vihane, nägi ta vaeva edasi, ja siis oli armiga mees tema sisimasse tagasi tulnud. Kui ta teda nägi, suutis ta veel mõned meetrid minna.

Ta tahtis selle mehe tappa.

Aga umbes kuu aja eest oli asi paremaks läinud. Ptüi, ptüi, ptüi. Trööstitu taastusravi hakkas toimima. Pärast isolatsiooni,

mis teda peaaegu inimpelglikuks oli muutnud, julges ta taas välja maailma tulla. Ta tegi õppesõitu oma kiirabiauto juhust abikaasa Johnnyga, kes vahel hoolimata oma professionaalsusest naise pedaalikasutusest näost valgeks läks. Naine sõitis ise oma ratas-
toolis Skogåsi kaubanduskeskusse ICA supermarketisse ja suhtles tõeliste enneaegsete pensionäridega. Mõistis, et kõigest hoolimata ta nende hulka ei kuulu. Mitte veel.

Paar nädalat oli ta rahul vanade juurdluste sortimisega oma uues eraldatud nurgas Rootsi politsei riiklikus operatiivosakonnas. Seejärel hakkas ta läbi vaatama käimasolevaid juurdlusi.

Ja sellepärast ta nüüd siin oligi.

Sellepärast haaras ta uuesti kargud, ajas end püsti, libastus vasaku karguga, nii et selle kummiotsik kukkus otsast, surus hambad kokku ja rühkis mööda metsarada edasi, samal ajal kui hämarik aeglaselt lähemale hiilis. Oli õhtupoolik maikuu alguses ja ta oli tumedas metsas ära eksinud. Vaid kangekaelsus ja mälestus R-tähe moodi armist sundis teda edasi tungima läbi okste, mis teda jätkuvalt piitsutasid. Armiga mehest sai tema teejuht läbi põrgu.

Mets hõrenes. Eksimatult äratuntav merelõhn tuhises okste vahel. Ja siis avanes hoopis teistsugune vaade.

Vesi. Kevadhämarus skääridel. Järsk tugev valgus, suunatud alale, mis meenutas iidset ohvripaika. Valges riides druiidid liikusid kandilise mustri järgi üle valgustatud liiva.

Ta taarus metsaservast välja ja jälgis vaatepilti selles aeglaselt lojuva päikese järjest oranžimas valguses. Rannaäär, veest välja ulatuvad karid, metsaäär teisel pool lahte.

Jah. Ta oli õiges kohas.

Ta toetus karkudele ja lubas endal esimest korda paar minutit valu tunda. See oli vastik – kuid samas oli ta kõndinud kauem kui peaaegu et terve aasta jooksul kokku. Ta seisis seal karkude najal kummargil ja nägi häguselt kõige suuremat valgus rüüsi druiidi enda poole astumas. Mees polnud temast enam kuigi kaugel, kui pahvatas:

„Deer? Mida põrgut ...?“

„Olen igatsenud seda, et sina, Robin, mind Deeriks kutsuksid,“
puhkis naine.

„Aga ...“ ütles suurt kasvu druiid. „Kas sa pole ...?“

„Jah,“ vastas Deer ja suutis pea tõsta. „Olen paberitöö peal.
Mind pole siin.“

„Aga ma arvasin, et sa, et sa oled ...“

„Surnud? Eelpensionil? Ei, Robin, mitte veel. Keegi ei saa mind
sinust eemal hoida. Räägi lihtsalt, mis sul siin on.“

„Aga sa näed täitsa ...“

„Ma tean, milline ma välja näen,“ katkestas Deer teda süngel
toonil. „Lihtsalt räägi.“

Robin astus tema juurde ja üritas talle tuge anda. Naine tõrjus
teda käega. Robin ütles vaikselt:

„See on liivarand, Deer. Liiva sees ei saa karkudega käia.
Lase ma aitan sind.“

Robin sirutas uuesti käe. Sel korral ei tõrjutud seda ära. See
oli esimene kord väljaspool taastusravi, kui ta lubas kõrvalseisjal
ennast aidata.

Läbimurre läbimurde järel, mõtles ta mornilt.

Suur kriminaaltehnika ekspert, üks riikliku kohtuekspertii-
sikeskuse tipptegijaid, juhatas ta ettevaatlikult liivaranna poole.
Ta vaatas üle vee, tähelepanelikult, enne kui hämarik tõeliselt maa
peale laskub.

Ja siis seisid nad laiba ees.

See lebas korralikult valgustatuna prožektorite sõõris. Ümbrus-
konnas viisid need valgus riietuses inimesed läbi erinevaid krimi-
naaltehnilisi uuringuid.

Ohver oli kolmekümnendates mees selge kuuliauguga laubal.
Deer ei näinud mingeid muid vigastusi. Ta oli blond, kena, heas
vormis, jalas mokassiinid.

„Lähedalt tulistatud,“ ütles Robin samal ajal, kui ta aitas Deeri
kohale. „Üksainus lask, meie praeguse hinnangu järgi.“

„See särk ...“ ütles Deer.

Robin kehitas õlgu ja vastas:

„Nautica firmamärk on selgelt varruka peal. Aga muidu oleme väga vähe leidnud. Isegi mitte jalajälgi liivalt. Keegi on enda järelt kõik väga hoolikalt ära koristanud.“

„Ma mäletan Nauticat,“ lausus Deer. „Snoobid, kes olid USA-s purjetamas käinud, eputasid selle firmaga. On see veel olemas?“

Robin raputas aeglaselt pead.

„Sa ei tulnud ju tõenäoliselt selle pärast siia, Deer. Mitte Nautica pärast.“

„Ei,“ tunnistas Deer. „Ma pean lihtsalt seda nägema.“

„Laipa?“

Deer tõmbas ennast lahti. Tegi paar taaruvat sammu, kui kargud liiva sisse vajusid. Heitis pilgu üle tumeda rannajoone. Üksikud tuled olid teisel pool lahte ühes ja teises majas süüdatud.

Robin tuli talle järele. Kasutas kogu oma mitte just väikest keharaskust, et karke liiva seest välja tõmmata.

„Räägi mulle veel sellest laibast,“ ütles Deer.

Robin kehitas õlgu. Kogu saar oleks justkui koos sellega kaasa võpatanud.

„Pole eriti midagi rääkida,“ vastas ta. „Tõenäoliselt lasti ta kusagil mujal maha ja toodi seejärel siia, ilmselt autoga. Tegemist ei paista olevat sellega, mida kohtueksperdid kontaktlasuks nimetavad, ei mingit rebenenud sisenemisava, usutavasti siiski lähilask. Kerge mustus nahal, põletusjäljed. Paistab olevat üheksamillimeetrine kaliiber, väljumisava selgelt suurem, seega kuuli kehas polnud. Aga mul on tunne, et sind ei huvita mitte laip, Deer.“

Selles järjest nõrgemas valguses vaatas Deer Robinile otsa ja taipas, kui palju ta oli oma intelligentseid ja ärksaid vestluskaaslasi taga igatsenud. Ta lausus:

„Õigus. Mind huvitab hoopis vaade.“

„Vaade?“ pahvatas Robin, nagu oleks see sõna talle täiesti tundmatu.

Deer viipas käega rannaääre suunas, veest välja kerkevate kaljude, teisel pool lahte paistva metsaserva poole. Kahjuks tähendas žest seda, et ta lasi kargust lahti ja kukkus ülepeakaela otse liivale.

Robin aitas ta püsti, poolenisti talutas, poolenisti kandis ta kindlamale pinnale. Ta heitis pilgu üle Deeri õla teeraja poole, mis viis praeguseks juba peaaegu musta metsaservani.

Deer haaras taas kargud kätte. Haaras elust. Ta vaatas pingsalt Robinile otsa ja ütles:

„See pole esimene kord, eks ole?“

„Mis mõttes?“ küsis Robin.

„Järjest tihedamini töötan ma koos inimestega, kes tegelikult ei saa aru, mida ma mõtlen,“ ütles Deer ja võitles valuga oma jalgades. „Sina, Robin, ei ole üks nendest.“

Robini nägu tõmbus krimpsu ja ta vaatas veel kord üle Deeri õla.

„Mingeid kriminaaltehnilisi seoseid pole,“ lausus Robin.

„Aga sa tead. Tead ju, Robin?“

„Ma tean seda, mille kohta mul on teaduslikud tõendid. Ei midagi muud.“

Kui Robini pilk kolmandat korda üle Deeri õla libises, tüdines too, toetus karkudele ja lausus:

„Ma saan aru, et midagi toimub minu selja taga. Aga jätame selle mõneks sekundiks sinnapaika. Lihtsalt jah või ei, Robin. Kas see siin on esimene mõrv või mitte?“

Robin tõmbas sügavalt hinge ja vastas:

„Ei.“

„Ei?“

„Minu arvamus ilma asitõenditeta ja väljaspool protokollit on ei. Ei, see pole selle kurjategija esimene mõrv.“

„Täna,“ ütles Deer ja pööras end vaevaliselt ringi.

Tumeda metsa servas seisis taskulambi ja tühja ratastooliga taksojuht.

Deer pigistas silmad kinni. Kuigi ta proovis neid tagasi hoida, pressisid pisarad tema kõvasti kinni surutud laugude vahelt välja.

5

Kolmapäev, 24. mai

Laht laius kevadpäikese käes. Niimoodi ülevalt vaadates paistis see nagu kaljude vahele kinni jäänud haikala. Väga vähesed paadiomanikud olid oma kullakesed vette lasknud, paadisillad, mis veest välja ulatusid, meenutasid otse hai kehasse löödud naelu.

Pilt liikus põhja poole selle kohani, kus laht lihtsalt järsku otsa sai. Seal asus üks loss, mis nägi maipäikese paistel kuninglik välja. Siis looviti ümber Edsvikeni lahe põhjaosa. Vaatenurk muutus ja pilt liikus tagasi lääneranniku poole, mööda erisugustest suvilatest, kuni pildile ilmus lagedam koht, muruvaip, mis laskus otse ranna ääres seisva väikese valge majani. Selle taga oli vaiadele toetuv paadisild, mis sirutus maja juurest vette.

Esimest korda ilmus pildile inimene. Paadisillal seisis mees ja muutus järjest suuremaks ja suuremaks. Tal oli pult käes, sülearvuti kõikus ohtlikult paadisilla käsipuu peal. Varsti täitis ta kogu pildi. Ja siis oli sellel vaid tema tohutu suur käsi.

Sam Berger püüdis väikese drooni kinni ja oli endaga rahul. Lõpuks ometi oli ta juhtimise korda saanud. Ta pani puldi ja ämbliku moodi lennumasina lauale, tõstis ka arvuti käsipuu pealt sinna ja läks vastselt firma kontoriks renoveeritud paadikuuri.

Molly Blom istus arvatavasti oma toas, kuid sellest oli raske aru saada, sest ukseavas käis liikumine.

Hüppamine.

Berger ise oli hüppekiige üles sättinud, ta oli kindel, et see on korralikult kinni. Ometi täitis teda iga kord õud, kui ta nägi

nende tütar musta kummipaela viimseni pingule tõmbavat. Ta kükitas põrkava alla aasta vanuse lapse juures. Kuigi tütar mängis täie hooga, oli tal siiski pokkerinägu ees. See ilmetu, peaaegu tüdinenud näoilme muutus alles siis, kui Sam kasutas oma kõige alatumat nõksu. Kuid lapse keskendumine oli täielik, isegi see hullumeelne grimass ei saanud autasuks muud kui imeõrna naeratuse. Mees sirutas ettevaatlikult käe ette, et mitte kogemata sõrmi Myrina pisikesse ninna toppida, kui too seal ringi tuiskas. Sellest sai üks päris kohmakas pai.

Ta trügis hüplevast pisikesest kehast mööda. Blom istus tõesti laua taga ja klõbistas arvutiga.

„Ma sain selle korda,“ lausus Berger ja viipas välja paadisilla poole.

Blom tõstis silmad ja krimpsutas nägu.

„Antiik-Rooma tsivilisatsioon käis alla laiskuse ja porduelu tõttu. Meie oma hävineb interneti ja droonide süül.“

„Meil on seda nädalavahetusel vaja,“ vastas Berger lihtsalt. „Oled sa meie Küprose sõbrale lähemale jõudnud?“

Blom kõigutas veidi pead.

„Lähemale ja lähemale,“ vastas ta. „Igatahes pole mingit põhjust arvata, et ta on siin ausat äri ajamas. Panaiotis Skarparisel on Küprosel korralik kuriteoregister. Põhiliselt majanduskuriteod. Kuid ka vägivalda.“

„Millega nähtavasti võib seletada abikaasa soovi temast lahutada ...“

Berger ja Blom jäid vait ja vaatasid teineteisele otsa.

„Seda poleks uskunudki,“ ütles Berger lõpuks.

„Mida poleks uskunud?“

„Et kõige nõrgem neljast jalast, millel meie habras äri seisab, tekitaks kõige põnevama väljakutse.“

„Sa ei uskunud ju, et kindlustuspettused seda teeksid?“

Berger kehitas õlgu.

„Kindlustuspettused on endiselt Båthuset Security AB selgelt kõige tugevam jalg. Aga võiks arvata, et selline klassikaline

eradetektiivu kategooria nagu truudusetus on peaaegu kadunud. See pole ju isegi enam kunagi argumendiks seoses lahutustega.“

„Siinpool Euroopat tõesti mitte,“ ütles Blom ja tegi teise brauseri akna lahti. „Kuid Küprosel on väga raske lahutust saada. Naine peab veenma peapiiskoppi ennast, et abielu on purunenud. Kui mees ei olnud impotent või vägivaldne – või truudusetu, peab vähemalt viis aastat ootama.“

„Kui juhuslikult tööendeid pole,“ noogutas Berger.

„Broneering on kinnitatud,“ ütles Blom arvutiekraani poole viibates. „Sjösala Spa lukssviit, „kus taevast on sealsamas nurga taga“.“

„Või pigem otse pea kohal. Kui neid elektrilisi ribakardinaid mitte ette tõmmata.“

„Üks meie ebakindluse hetk,“ ütles Blom. „Teine on selle jubina manööverdusvõime.“

„Mul on mõned päevad aega, et veel täpsust lihvida.“

Nad vaikisid hetke, mõtlesid kõik läbi.

„Ega pole riski, et me satume mingi suurema jama sisse?“ küsis Berger lõpuks. „Mingisse Vene-Küprose kuritegelikku sündikaati? Mul on maffiast juba küllalt.“

Blom ajas põsed punni, laskis aeglaselt õhu välja ja raputas pead.

„Pole mingit märki, et Panaiotis Skarparis oleks midagi enam kui üks *shady businessman*. Kuigi ta on piisavalt heal järjel, et proua Manolina saaks meile suurepäraselt tasu lubada, aga ma ei näe mingeid otseseid sidemeid maffiaga. Mis loomulikult ei tähenda, et neid poleks ...“

„Ja proua Manolina Skarparis ise?“

Blom raputas pead.

„Ei mingit kuriteoregistrat, ei mingeid muid viiteid. Tal on Facebookis konto. Larnaca koduperenaine, nelikümmend kuus aastat vana, kaks teismelist last. Palju pilte lastest eri vanuses ja riietuses. Ta pingutab, et ilustada oma igapäevaelu, kuid ridade vahelt näeb selgelt nii tühimust kui teatud hirmu. Skarparise abielupaari on näha ühel ja teisel ühisel pildil, kuid nende vahel

pole küll mingit sädet. Nad seisavad tihti peale teineteisest võimalikult kaugel.“

„Kui Panaiotis kuuluks maffiasse, lubaks ta vaevalt endast Facebooki pilte üles panna. Või seda, et tema naisel üldse oleks Facebooki konto.“

Nad jäid teineteisele otsa vaatama.

„Võime siis rahulikud olla?“ küsis Blom seda sama palju iseendalt kui Bergerilt.

Too kehtis aeglaselt õlgu.

„Me töötame ikkagi turvaalal,“ ütles ta. „Miski pole riskivaba. Aga selle juhtumiga ma küll mingeid erilisi riske ei näe. Kas me usume Manolina taustalugu?“

Blom pöördus akna poole ja vaatas mööda muruvaipa üles, kus uus kruusatee lookles ussi kombel krunti ümbritseva aia poole. Mõlemal pool rada kõrgusid haavapuud taeva poole. Puud rohetasid ja noored haavalehed sahisid nii valjusti, et see kostis läbi seinte.

Ilma pilku sellelt vaatele tõstmata lausus Blom:

„Tema lugu on nii usutav kui ka sidus. Manolina Skarparis nägi kogemata ühte SMS-i, mille oli saatnud keegi Helena. Helena kirjutas inglise keeles, neutraalselt, ilma jahmatamapanevate emotikonideta: „Kas kohtume nagu ikka Sjösala Spas imelisel nädalalõpul?“ Manolina tegi loogilised järeldused, nägi võimalust lõpetada vilets abielu ja saada endale samas ka pool varandusest – ja võttis meiega ühendust.“

„Aga miks just meiega?“

„Ta leidis meid netist. Sest me asume suhteliselt Sjösala lähedal, ma pakun ...?“

„Kena, et saame abistada tõeliste kutseoskustega,“ ütles Berger külmalt.

Blom löi käega ja lisas:

„Peale selle arvab ta, et ä-täht on armas.“

„Veel üks laitmatu argument.“

Nende pilgud liikusid Myrina poole, kes väsimatult oma kiiges edasi hüples.

Kerge hirmuül käis neist läbi seoses ühe varasema juhtumiga; nad tajusid seda selgesti teineteise juures. Juhtum, mille käigus nende tütar peaaegu rööviti. Ja tol korral oli üks kangelanna lapse nimel oma mõlemad jalad ohverdanud.

Lõpuks nentis Berger:

„Igal juhul ei saa me enam Myrinat siia tuua.“

Blom silmitses teda ja lausus:

„Pole endiselt mingit „meid“.“